

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 331/24
2.4.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Светозар Ж. Павловић, адвокат из Београда, ул. Војводе Миленка бр. 3, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милош Божић, адвокат из Љига, ул. Хаџи Ђерина бр. 3, ради дуга, вредност предмета спора 636.300,00 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Мионици П 150/23 од 29.9.2023. године, у седници већа одржаној дана 2.4.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Мионици П 150/23 од 29.9.2023. године, у делу става првог изреке, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени ББ да тужиоцу АА, име главног дуга, исплати износ од 384.696,12 динара са законском затезном каматом почев од 16.4.2019. године па до коначне исплате, све у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, док се у преосталом делу тужбени захтев тужиоца за исплату износа од још 117.322,88 динара, са законском затезном каматом почев од 16.4.2019. године, па до коначне исплате, **ОДБИЈА** као неоснован.

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Мионици П 150/23 од 29.9.2023. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац АА да туженом ББ надокнади трошкове другостепеног поступка у износу од 51.292,92 динара, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име главног дуга исплати износ од 502.019,00 динара са законском затезном каматом почев од 16.4.2019. године, као дана подношења тужбе суду па до коначне исплате, док се тужбени захтев од досуђеног износа од 502.019,00 динара, до траженог износа од 636.300,00 динара са законском затезном каматом, одбија као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени

захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да исплати тужиоцу, јер се тужени користио и служио новцем тужиоца, на име законске затезне камате по Закону о висини стопе затезне камате на износ од 1.562.000,00 динара у периоду од 2016. године као момента подизања новца од стране туженог из банке, до тренутка исплате тужиоца 2018 године, по пријему преписа пресуде под претњом принудног извршења као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу плати трошкове парничног поступка у износу од 149.568,00 динара.

Против наведене пресуде, тужени је благовремено изјавио жалбу побијајући је у усвајајућем делу става првог изреке и у ставу трећем изреке, из свих законом прописаних разлога. Трошкове другостепеног поступка је тражио и определио.

Испитујући првостепену пресуду, у побијаном делу, у смислу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку - ЗПП-а ("Службени гласник РС" бр.72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-др.закон), Апелациони суд је оценио да жалба туженог делимично основана.

У првостепеном поступку, у погледу одлуке суда садржане у побијаном делу првостепене пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и не противречи сама себи и разлозима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису и садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу може испитати, па не стоје жалбени наводи туженог којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је издао оверено пуномоћје туженом за заступање и предузимање свих правних радњи у поступку експропријације непокретности тужиоца, тако да тужени може у име и за рачун тужиоца предузимати све правне радње и наплатити накнаду за експроприсану непокретност. Парничне странке уговор о заступању нису закључиле у писменој форми. Тужени је предузимао правне радње у поступку експропријације у име и за рачун тужиоца и на крају новац који су Ј.П. "Путеви Србије" туженом уплатили као накнаду за тужиочеве непокретности у износу од 1.562.704,89 динара подигао у више наврата и то: 24.01.2017. године, 27.01.2017. године и 30.01.2017. године. Тужени је предао извесне своте новца тужиоцу више пута у различитим износима све до лета 2018. године, и један део новца задржао за себе. Из исказа тужиоца саслушаног у својству парничне странке првостепени суд је утврдио да су се тужиочев отац, сада пок. ВВ и тужени налазили у пословном односу поводом експорпропријације, као и да су се тужилац и тужени, налазили у пословном односу, да се новац (накнада за експроприсану непокретност) тужиоца имао исплатити преко рачуна туженог, и да је тужени предао тужиоцу од укупно примљеног износа два пута износ од по 100.000,00 динара, два пута износ од по 3.000 евра и једном износ од 150 евра. Сведок ГГ, је у свом исказу, изјавио да је био присутан када је тужени исплатио тужиоцу 100.000,00 динара, да је то било 16.8.2016. године, и да зна да је тужени тужиоцу вршио и веће исплате и то два пута по 3000 евра, од чега је једном сам тај новац избројао, док је сведок ДД, изјавио да је у марту 2018. године за тужиоца направио врата која је тужилац у марту 2018. године платио тако што је сведоку дао новац и замолио га да преброји на који начин је сведок

утврдио да ту има 100.000,00 динара, а након неких два месеца био је присутан када је тужилац донео сведоку ГГ један свежањ новчаница, где је било и динара и евра, и замолио га да преброји те му је сведок ГГ рекао да ту има 3.000 евра, а којим исказима сведок је првостепени суд поклатио своју веру. Осим тога, првостепени суд је прихватио и део исказа туженог у делу у којем потврђује наводе тужиоца, и сагласан је са исказом других сведока, као и у делу да је тужени сносио лично трошкове вештачења у износу од 15.000,00 динара, таксу у износу од 7.000,00 динара, таксе за оверу пуномоћја у износу од 450,00 динара, таксу за извод из матичне књиге умрлих у износу од 510,00 динара, као и за пет и по година коришћења свог путничког возила којим је прешао 10.000 км и потрошио 1.000 литара горива због чега је изгубио преко 100 дневница, као и у делу у којем је навео да је од уплаћеног износ задржао за себе на име накаде за заступање 111.150,00 динара, а није прихватио део исказа тужиоца срачунат на то да прикаже да је између њега и туженог заснован однос бесплатног заступања. Поред наведеног, сведок ЋЋ је у свом исказу, коме је суд поклатио веру, навео да је био присутан када је тужени дошао код тужиоца и донео му новац, у летњем периоду, и по речима туженог ту је било 1.000 евра, када је тужилац нудио сведоку 500 евра говорећи да жели да га части, што сведок није прихватио. Исказе сведока ЕЕ и ЖЖ у делу у којем наводе да је тужени исплатио тужиоцу дуг у целости првостепени суд није прихватио, јер је оценио да су у овом делу њихови искази нејасни, нелогични и у супротности са другим изведеним доказима. Првостепени суд је из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке Зорана Емрековића од 2.4.2021. године, који је делимично прихватио и то у првој варијанти, који је дат према исказу тужиоца, утврдио да су на рачун туженог ЈП "Путеви Србије" дана 17.1.2017. године извршили уплату износа од 1.562.704,89 динара, да је тужени са текућег рачуна извршио подизање новца у три наврата у укупном износу од 1.562.000,00 динара, и то дана 24.1.2017. године у износу од 562.000,00 динара, дана 27.1.2017. године у износу од 500.000,00 динара и дана 30.1.2017. године у износу од 500.000,00 динара, те да је тужени дана 16.8.2018. године исплатио тужиоцу износ од 925.870,97 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је применом одредбе члана 262 Закона о облигационим односима донео делимично усвојио тужбени захтев тужиоца, с обзиром на укупно исплаћен износ на рачун туженог од 1.562.000,00 динара, те да је тужени исплатио тужиоцу износ од 925.870,97 динара, како је то утврђено из налаза и мишљења вештака Зорана Емрековића, због чега је одузимањен наведених износа, утврдио да је тужени на дан 16.8.2018. године тужиоцу дуговао износ од 636.129,05 динара, и усвојио приговор туженог да је имао трошкове и да је за потребе тужиоца платио вештачење од 15.000,00 динара, таксу од 7.000,00 динара, таксу за пуномоћје од 450,00 динара, таксу за извод из матичне књиге умрлих у износу од 510,00 динара, и да је за пет и по година за потребе тужиоца прешао 10.000,00 км, и потрошио 1000 л горива и изгубио 100 дневница, и да је за себе задржао износ од 111.150,00 динара (на име награде за заступање), тако да потраживање туженог према тужиоцу укупно износи 134.110,00 динара, због чега је износ дуга туженог према тужиоцу од 636.129,19 динара, умањено за потраживање туженог према тужиоцу у износу 134.110,00 динара, те добио разлику у износу од 502.019,19 динара, и донео одлуку као у ставу првом изреке.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, које се жалбеним наводима туженог не доводи у сумњу, првостепени суд је правилно оценио да је тужени у обавези да надокнади дуг тужиоцу. Наиме, неосновано се наводима жалбе туженог указује да је са тужиоцем договорио да ће на име награде за обављени посао и на име

трошкова тужени задржати за себе 20% од наплаћене суме, код чињенице да тужени није доставио ниједан доказ о уговореној награди од 20% на име предузетих радњи са тужиоцем, док је сведок ЕЕ, супруга туженог, изјавила да је пок. ВВ уговорио са туженим да га тужени заступа за накнаду од 20%, са чим је тужилац био упознат, међутим, иако је између парничних странака уговорено заступање уз накнаду, тужени ниједним правно релевантним доказом није доказао да су управо тужилац и тужени уговорили заступање уз накнаду у износу од 20%, иако је на туженом терет доказивања његових тврдњи и чињенице, због чега су ови наводи жалбе туженог неосновани.

О томе које чињенице сматра утврђеним и на основу којих доказа одлучује суд на основу сопственог уверења. У поступку који је претходио доношењу побијане пресуде као доказно средство се претежно јавља саслушање странака и сведока. Правилна оцена исказа сведока и странака подразумева оцену њиховог држања пред судом, сагласност њихових исказа са исказима осталих саслушаних лица и другим изведеним доказима, неспорним и општепознатим чињеницама, да ли сведок има непосредних или посредних сазнања о догађају о коме сведочи, као и оцену општег утиска који сведок односно странка оставља на суд приликом давања исказа. У конкретном случају је првостепени суд ценећи исказе сведока и странака дао управо такву њихову анализу, односно оцену која садржи уверљива и логична објашњења зашто у погледу одлучне чињенице поклања веру тужиоца не туженом. Прецизније, првостепени суд је образложио које исказе је и ком делу прихватио, наводећи при томе логичне и јасне разлоге због којих неке од исказа није прихватио. Како је чињенице битне за оцену основаности захтева првостепени суд утврдио на основу оцене доказа, изведене у свему у складу са одредбом члана 8 ЗПП-а, то се неосновано жалбом оспорава чињенично стање на коме је побијана пресуда заснована.

Слободна оцена доказа подразумева и слободно одлучивање суда које ће доказе извести ради утврђивања битних чињеница (члан 228. у вези са чланом 313. и 319. став 1. ЗПП-а). Првостепени суд је, супротно жалбеним наводима, поступајући у складу са начелом слободне оцене доказа, ценећи исказе странака и саслушаних сведока, суштински јединих доказних предлога у овој правној ствари, имао непосредно сазнање о начину давања исказа, те своје уверење које је стекао о истинитости изложених навода парничних странака исказао кроз оцену доказа у побијаној пресуди, па су неосновани наводи жалбе туженог којима на свој начин интерпретира чињенично стање и указује на то да је првостепени суд погрешно оценио исказе сведока ГГ и ДД којима је првостепени суд поклатио своју веру, с обзиром на то да из исказа наведених сведока произилази да је тужени исплатио тужиоцу два пута по 100.000,00 динара и два пута по 3.000 евра, што тужилац није ни спорио, и то, како је првостепени суд оценом изведених доказа утврдио, све до лета 2018. године. Самим тим без утицаја су наводи жалбе туженог којима се указује да из исказа сведока ГГ произилази да је тужени тужиоцу исплатио износ од 380.000,00 динара, с обзиром на то да је првостепени суд из исказа ГГ утврдио да је тужени два пута предао тужиоцу 3000 евра, при чему је нешто било у динарима а нешто у еврима, као и износ од 100.000,00 динара, које износе тужилац није ни тражио.

На правилност побијане пресуде нису од утицаја жалбени наводи туженог којима указује да је првостепени суд погрешно рачунао курс евра према динару, с обзиром на то да се овим наводима жалбе туженог заправо оспорава налаз и мишљење вештака Зорана Емрековића, па како се судски вештак саслушан на рочишту одржаном дана 31.5.2021. године, изјаснио на примедбе туженог, и у свему остао при датом

налазу и мишљењу, након чега тужени није имао других доказних предлога нити предложио ново ни допунско вештачење, то сада ове примедбе не може са успехом истицати ни у жалби.

Међутим, основано се жалбом туженог указује да је првостепени суд на основу правилно утврђеног чињеничног стања извео погрешан закључак о висини износа дуга који је тужени дужан да исплати тужиоцу, с обзиром на то да је из исказа сведока ЋЋ који је прихватио као непристрасан и сагласан изведеним доказима, извео неправилан закључак да тужени тужиоцу није вратио и износ од 1000 евра, због чега је побијана пресуда морала бити преиначена применом одредбе члана 394 тачка 3 ЗПП-а.

Наиме, овај суд, као другостепени, је прихватајући чињенично стање утврђено у првостепеном поступку из утврђених чињеница извео другачији закључак о постојању одлучне чињенице о томе да ли је тужени исплатио тужиоцу и износ од још 1000 евра, на што је другостепени суд овлашћен одредбом члана 394. тачка 3. ЗПП-а. Овом законском одредбом другостепени суд је овлашћен да без одржавања расправе о постојању битне чињенице закључи другачије од првостепеног суда, на основу чињеница које је утврдио првостепени суд.

Наиме, како је сведок ЋЋ у свом исказу изјавио да је тужени у летњем периоду дошао код тужиоца и донео му новац, да је по речима туженог ту било 1.000 евра, и да је тужилац нудио сведоку 500 евра говорећи да жели да га части, што сведок није прихватио, то је по оцени овог суда тужени тужиоцу поред износа од 925.870,97 динара (како је то утврђено првостепеном пресудом из налаза и мишљења судског вештака Зорана Емрековића) исплатио и износ од још 1000 евра, што у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан 16.8.2018. године износи 118.027,80 динара, а према налазу и мишљењу судског вештака Зорана Емрековића.

Дакле, код чињенице да из напред наведеног произилази да је тужени исплатио тужиоцу износ од укупно 1.043.898,77 динара (925.870,97 + 118.027,80), то када се од 1.562.704,89 динара, колико је исплаћено на рачун туженог на име експорприсаних непокретности тужиоца, одузме износ од 1.043.898,77 динара, колико је тужени исплатио тужиоцу, као и износ од 134.110,00 динара (на име трошкова које је тужени имао за потребе тужиоца и на име награде за заступање у износу од 111.150,00 динара имајући у виду то да је тужилац у свом исказу навео да би му наведени износ за заступање дао, да му је тужилац ББ тражио), то потраживање тужиоца према туженом износи 384.696,12 динара, због чега је побијана пресуда морала бити преиначена у делу става првог изреке пресуде, и тужбени захтев тужиоца у преосталом делу од досуђеног износа од 384.696,12 динара па до износа од 502.019,00 динара досуђеног ставом првим изреке првостепене пресуде, одбијен као неоснован. На износ главног дуга досуђена је и законска затезна камата, почев од 16.4.2019. године, као дана подношења тужбе, с обзиром на то да је даном подношења тужбе тужилац позвао туженог на исплату предметне обавезе, применом одредби чланова 324 став 1 и 277 ЗОО-а.

Са изложеног, одлучено је као у ставу првог изреке, на основу овлашћења из члана 394 тачка 3 ЗПП-а.

Како је преиначена одлука о главној ствари, Апелациони суд у Београду је оценио да је тужени дужан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка, према

сразмерно успеху у спору, у висини у којој је тужбени захтев усвојен, те је на основу одредби чланова 153 и 154 и 163 ЗПП-а оценио да је тужени дужан да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка и то: за састав тужбе у износу од 13.500,00 динара, на име 5 одржаних рочишта у износу од по 15.000,00 динара, и на име 1 одржаног рочишта у износу од 18.000,00 динара, на име трошкове вештачења у износу од 10.000,00 динара, и таксе на тужбу и пресуду, у износу од по 17.493,90 динара, односно у укупном износу од 151.487,80 динара. Висина трошкова обрачуната је сагласно Таксеној тарифи у време настанка таксене обавезе и Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, важећим у време доношења одлуке о трошковима поступка.

Међутим, како је првостепени суд тужиоцу досудио трошкове парничног поступка у висини од 149.568,00 динара, а само се тужени жалио на износ досуђених трошкова, то је имајући у виду становиште овог суда да тужиоцу на име трошкова парничног поступка припада износ од 151.487,80 динара, као и забрану преиначења на штету парничне странке која се жалила, ако је само она изјавила жалбу (*reformatio in peius*), у смислу одредбе члана 395. Закона о парничном поступку, овај суд је применом одредбе члана 401 тачка 2 ЗПП-а одлучио као у ставу другом изреке.

Како је тужени делимично успео са жалбом, то је овај суд обавезао тужиоца да накнади туженом трошкове другостепеног поступка и то на име састава жалбе у износу од 27.000,00 динара, као и таксе на жалбу и одлуку по жалби у износу од по 12.146,46 динара, што укупно износи 51.292,92 динара, и применом одредбе чл. 153, 154 и 165 ЗПП-а донео одлуку као у ставу трећем изреке.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић